

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους.
ὁ καθένας νέτος σκέτους.**

Π.—Τί νέα ;
Φ.— Ένας Δάγγειος μὲς ἦλθε πρὸς τοὺς ἄλλους,
μὰ μὲ τὸν Δάγγειον μαζὶ ἐγύρισε κί' ὁ Ράλλης.

Π.—Ὡς εὐ παρίστη !..
Φ.— Έγινε ἀνάστατος ἡ χώρα...

Ένα κλαρίνο ἔπαιζε καὶ μία κλαπαδόρα,
καὶ ἄλλοι παρευρίσκοντο οἱ συγγενεὶ καὶ φίλοι
καὶ κατῆσπαζόντο θερμῶς τὰ φλογερά του χεῖλη.

Π.—Ήσουν καὶ σὺ ;

Φ.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς μετ' ἀρεθείας τόσως ;
καὶ πότε λείπω, τενεκέ, ἀπὸ διαδηλώσεως ;
λείπει ὁ Μάρτης, μασκαρᾶ, ἐκ τῆς Σαρκκοσθῆς;...

Π.—Τῆς Μιχαλοῦ, βρε Φασουλῆ, θαρρῶ πὺς χρεωστεῖς.

Φ.— Ἄν σὺ ἀέρα κοπανᾷς καὶ μυϊγαίς χλωτῆς μόνο,
ἀλλὰ ἐγὼ εἰσθάνομαι γιὰ τὴν πατρίδα πόνο,

καὶ δπου δρῶ περὶ αὐτῆς συνομιλοῦν σπουδαίως

ἐκεὶ κί' ἐγὼ τινάζομαι ὡς κεραυνοὶ ραγδαίως,

κί' ὅταν τοῦ ἔθνους ἀπάντω περὶφανεῖς σωτήρας

ἀφίνω τοὺς καλλωπισμοὺς καὶ τοὺς ὀδοστρωτήρας,

καὶ τρέγω ἀπ' ὀπίσω τὸν καὶ ἄλλος συγκινοῦμαι

καὶ τοῦσωτήρας προσφώνω, οὐ μὴν καὶ προσφωνοῦμαι.

Ἐνθ' λοιπὸν θάυμαζα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα

τοὺς στόλους τοῦ ἠλεκτρικοῦ, τὰ σκῆρα καὶ τὸ χῶμα,

μακρῶθεν ἀμαζῶν πολλῶν βαρῶν ἀκούω κρότον

καὶ βλέπω τὴν ἀνταγείαν πολυαριθμῶν φώτων.

Ποῖος ἔρχεται, ῥωτῶ, παιδισά; ὁ Ράλλης, μού φωνάζουν

καὶ δρῶ ρουκέταις ἔξωρα εἰς τὰ ψῆλὰ τινάζουν.

Τότε κί' ἐγὼ ἐμούντζωσα καλλωπισμοὺς καὶ σκῆρα

καὶ γιὰ τὴν διαδῆλωσι τὸ φῶσμά μου πῆρα,

καὶ εἰς τὸ σπῆτι ἔτρεξα τοῦ Ράλλη ἔσπευμαινός

καὶ τοῦσφιζα τὸ χεῖρι του κατενθουσιασμένος.

Τὸν προσφώνω, μὲ προσφωνεῖ, τοῦ λέω καὶ μού λεί...

κί' αὐτὸς μὲ πόνον, Περικλῆ, διὰ τὴν Κρήτην κλαίει,

φορεῖ κοθόρονος τραγικοῦ καὶ πῦρ καὶ μύδρους ῥίπτει,

βλέπει ὀμίγλη σκοτεινὴ τὴν Κρήτην πὺς καλύπτει,

ἐξάσκει κάθε φίλον του καὶ κάθε πατριώτην,

ἀποκαλεῖ τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν προδότην,

φωναίει τῆς κουμπάρισ του καὶ καθὲ του κουμπάρου,

εἰς τὸ σκαμνὶ τὸν Πρόεδρον καθίζει ἄρον ἄρον,

ἐπικαλεῖται τὸν θεῶν τὰ ἱερὰ τεμένη,

ἐστὰ αἵματα τὰχνίζοντα τῆς Κρήτης ξεθωμάει,

μὲς βαβαιοὶ πὺς ῥόδιον τὸ μέλλον ὑποφωσκαι,

τοῦ δὲ Τρικοῦπη θάνατον βαρῶν καταγγιλάει,

καὶ τὸν πατῆρ, βρε Περικλῆ, μεθ' ὅλης τῆς πατρίας

ἐστὸς λακκούος τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς Καννικα-

Δυτὰ καὶ ἄλλα λέγοντος τοῦ Δημητρίου Ράλλη [βραϊκῆ].

μὲ φωνῆ συνέρασκον οἱ συγγενεὶ κί' οἱ ἄλλοι,

καὶ δλους κατεσπάρττον τὰ αἵματα κί' οἱ φῶνοι
καὶ ὁ γιατρός μὲ τάλωο εἰς ταῦτα συνεφάνει,
καὶ ἐξήτ' ὁ Ράλλης ἐσκουάων καὶ ἐσ' προδότης κάτω,
κί' ἡ κλαπαδόρα, Περικλῆ, ἀγρίως ἐμυκάτο,
καὶ πότε πότε ἀναθε καμμὰ πρελλῆ ρουκέτα
καὶ ἡ ὀρχήστρα νόησε μὲ δύο κλαρινέτα,
ἀλλὰ κί' ἐγὼ ἐφώνασα μὲ διψασμένα χεῖλη
καὶ ἄλλον λόγον δεῦτερον τοῦ εἶπα ἡ ἀπαγγελῆ,
καὶ δλους ἐγαλθάνειζε θερμὴ φιλοπατρία
καὶ ἀπὸ δύο ἔγιναν τὰ κλαρινέτα τρία.

Π.—Καὶ ὕστερα τί γίνε ;

Φ.— Ἐπομονή, χαμῆλη...

αὐτὰ εἰπόντος τοῦ Δημητρίου Ράλλη,
εἰς ταῦτα δὲ συμφέρασκοντος καὶ τοῦ γιατροῦ τοῦ Κρή-

(στού,

ἐπῆγε τὸ Φάληρον καὶ δῆ τοὺς συγγενεὶς του.

Τότε κί' ἐγὼ τὸν δῆσα μὲ ὕρος ἐξημίμων,

τῶν κλαρινέτων δ' ἐκ τριῶν τεσσαρῶν γενομένων,

τῆς κλαπαδόρας δὲ πολλοὺς παιζὰς ἐξεμύσας,

ἐπῆγα τὸν καλλωπιστῶν μὲ δῶ τῆς πρωτεύουσας.

Ἦτο δ' ἡ ὄρα τῆς νυκτὸς περὶπου ὡς ἐνάτην

καὶ τέλεις καὶ ἀσφάλεια ἔστην πόλιν ἐπακρῆει,

καὶ τὰς ἀφίδας χάσκοντες καμμοῖσι ἐθεώρουν

καὶ κίθιδλα νομίματα πολλὰ ἐκυκλοφόρουν,

κί' ἀκόμη σκῆρα ἔστρωναν δρῶ τρεῖς ὀδοστρωτήρας

καὶ σοβαρῶς ἐπάπτοντο κοιμώμενοι κλιτήρας.

Ἐγὼ δὲ βλέπων, Περικλῆ, τὴν πρῶτον τοῦ κράτους

καὶ μὴ εὐρίσκων ἀνοικτοῦ τοῦ Χόρν τοὺς ἀποπάτους,

διότι ἐκλάσων κί' αὐτοὶ ἐκ τῆς μεγάλης βρώμας

συμφάνος πρὸς τὰν κλιτῶν τὰς πολυπύργους ἴγωμας;

καὶ τώρα ποῦ ἐστὶ διαβόλο θὰ τρέχωμὲ δὲν ἔξω...

λοιπὸν καθὼς εὐὲ παγα ὀλίγον ἀνωτέρω

θαυμαζῶν τὴν ἐμάρειαν καὶ πρῶτον τοῦ κράτους

καὶ μὴ εὐρίσκων ἀνοικτοῦ τοῦ Χόρν τοὺς ἀποπάτους,

καὶ ταλανίζωμ δὲ αὐτὸ τὴν δῶσομόρον πατρίδα

ἐπῆγα δὲ ἀνάγκη μου ἐπάνω ἔστην ἀφίδα,

ποῦ τώρα εἰς τὸ Σύνταγμα κατεπεσευμένως κάνουν

κί' ὁ Δήμαρχος τὴν σκέπασα μὲ μὴ τοῦ τὴν βασκα-

[νον.

Π.—Καὶ ὕστερα ;

Φ.— Ἐστὸ σπῆτι μου τραβῶ ἐλαφρόμενος,

συλλογιζόμενος τὸν Χόρν καὶ κίπτοε τὸ γένος.

Π.—Καὶ ὕστερα ;

Φ.— Παρέδωσα τὰ πάντα εἰς τὴν λήθην,

καμμύσας δὲ τὰ βλέφαρα ταχίως ἐκοιμήθη,

καὶ εἶπα πὺς κί' ἐγὼ καὶ σὺ κί' οἱ Μαραθωνομάχοι

εἴχαμε δλο, Περικλῆ, τὸ Κρόνον τὸ στομάχι,

καὶ πέτρας καταπίναμε καὶ χῶματὰ καὶ σκῆρα

κί' οὐτ' ἐσκοτίετο κανεῖς γιὰ τὸν ὀδοστρωτήρα,

διότι πέτρας ἔτρωγε κί' ὁ Δήμαρχος ἀκόμη,

κί' ὡς ποῦ νὰ πῆς πᾶτερ ἡμῶν ἔστρωθησαν οἱ δρόμοι.

Καὶ ὕστερα ἐξῆννησα μὲ βάρος καὶ μὲ πόνον

κί' ἀμέσως ἔτρεξα πρὸς σὲ τὸν φίλον μου τὸν μόνον

νὰ σοῦ εἶπῶ τὰ τρέχοντα καὶ νὰ μὲ ἀντιμύψης,

μὲ ἄλλους λόγους ὀμιλαδῆ νὰ μοῦ τῆς πιασαίψης,

γιὰ νὰ χωνέωμ ἴγωγορα τῆς πέτρας ποῦ καταπάμα...

Π.—Ὅρες λοιπὸν ὅκτω γροθιαίς ἐστὰ δόντια σου τὰ σά-

[πια.